

Fear of Crime, Safety and Police Work in a Pandemic Time

Nicoleta PARLEA-STANCU (APOLOZAN)¹

Abstract: *This paper discusses the fear of crime, a concept long studied by scholars and researchers, from the second half of the 1960s to the present times. With the increase of the academics and the general public interest for topics in the field of subjective perception on crime and its impact on feeling of safety, even the police work has gained new value from fields such as criminology, sociology or psychology. Thus, the inclusion of the citizens' expectations on the agenda of the law enforcement agencies, mainly the police, marked a turning point in the history of these institutions. At present, the police is no longer just a fighter against crime, responsible for implementing measures to prevent and combat crime, now it must also address the repression of fear of crime and increase the feeling of security of the population it serves. There are several theoretical approaches to the fear of crime construct: individual-level theories (vulnerability perspective – social or physical vulnerability to crime), contextual-level theories (disorder thesis, social integration thesis), and a more recent approach (the multilevel perspective, which combines individual vulnerability, contextual disorder and the absence of social integration). Starting from simple definitions, developed in the early 1970s, in which the fear of crime was seen as a negative emotional response to the threat of crime, the concept has evolved, more recent research showing that the fear of crime is a multidimensional construct, that refers to the interaction between emotions, cognitive processes, crime and environment. Although no consensus has been reached on defining the fear of crime, most definitions have the following elements in common: it is a negative emotional response, which appears in the face of a real danger or a potential threat of a criminal incident.*

Keywords: *fear; crime; police; vulnerability; threat*

1. Introducere

Deși îngrijorările la nivel mondial referitoare la noua boală cauzată de virusul SARS-COV-2 și-au făcut simțite prezența la finalul anului 2019, o dată cu creșterea rapidă de îmbolnăviri a fost declarată de către Organizația Mondială a Sănătății pandemia de COVID-19 la data de 11 martie 2020.

În urma apariției primelor cazuri și în țara noastră și a creșterii numărului acestora într-un ritm rapid, într-o perioadă scurtă de timp, în corelație cu

¹ PhD Candidate, School of Advanced Studies of the Romanian Academy, Romania. E-mail: nicoleta_parlea@yahoo.com. This article was presented at the International Conference "Exploration, Education and Progress in the Third Millennium", that took place in Galati, Romania, on the 13th May 2021.

cea ce se întâmpla deja la nivel mondial, la data de 16 martie 2020 a fost instituită pe teritoriul României starea de urgență, prin Decretul 195, semnat de către președintele țării. Starea de urgență decretată în data de 16 martie 2020 a cuprins măsuri de primă urgență cu aplicabilitate directă vizând domeniile ordine publică, economic, al sănătății, muncii și protecției sociale, justiție și afaceri externe, precum și alte măsuri cu aplicabilitate graduală (restricții de circulație, suspendarea activității restaurantelor, suspendarea tuturor activităților culturale, artistice, religioase, sportive etc. desfășurate în spații închise, măsuri de izolare/carantinare a persoanelor suspecte sau bolnave de COVID-19 etc). În data de 14 aprilie 2020 a fost publicat Decretul prezidențial numărul 240 pentru prelungirea stării de urgență pentru încă 30 de zile, după care au intrat în vigoare hotărâri succesive ale Guvernului României de instituire și de prelungire a stării de alertă pe teritoriul României, cărora le-au fost asociate restricții în conformitate cu situația epidemiologică la nivelul țării. În această perioadă, au fost emise și 12 ordonanțe militare, emise de Ministerul Afacerilor Interne, care reglementau măsurile de prevenire a răspândirii COVID-19, ultima fiind emisă la data de 13 mai 2020.

În contextul măsurilor de prevenire răspândirii COVID-19, pentru aplicarea cărora a fost responsabilă în bună parte Poliția Română, alături de celelalte forțe din sistemul național de ordine și siguranță publică, o serie de fenomene au contribuit la amplificarea tensiunilor sociale – restricțiile de circulație și măsurile de „distanțare socială”, limitarea surselor de venituri ale populației, reîntoarcerea în țară a unui număr mare de cetățeni români plecați în străinătate, numărul și quantumul amenziilor pentru încălcarea restricțiilor. Toate aceste fenomene, asociate cu unele lacune în comunicarea publică a autorităților statului și fenomenul de „fake news” s-au repercutat asupra activității poliției, punându-i în discuție atât legitimitatea, cât și eficiența.

2. Teama de criminalitate

Poliția Română este „instituția specializată a statului, care exercită atribuții privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, în condițiile legii” (Legea 218/2002, art. 1). De asemenea, „activitatea Poliției Române [...] se realizează în interesul persoanei, al comunității, precum și în sprijinul instituțiilor statului, exclusiv pe baza și în executarea legii” (Legea 218/2002, art. 2).

Etimologic, termenul „poliție” se referea inițial la „buna administrare a statului”, acesta evoluând în timp, astăzi el desemnând un „organ de stat în

unele țări care asigură menținerea ordinii publice și prevenirea infracțiunilor".¹ Însă, așa cum arată Mladek², poliția modernă este văzută în primul rând ca un furnizor de securitate, care să aibă în vedere reducerea temii de criminalitate, nu numai prevenirea și combaterea infracțiunilor. Astfel, aceasta trebuie să fie atentă la așteptările populației și să ia o serie de măsuri simbolice menite a crește sentimentul de siguranță în rândul cetățenilor și pentru a reduce teama de criminalitate.

Există studii care arată că teama de criminalitate, precum și sentimentul de securitate sunt asociate cu încrederea în poliție și cu mulțumirea față de activitatea acesteia, deși nu a putut fi stabilită o relație de cauzalitate. Astfel, un nivel ridicat de mulțumire se află în asociere pozitivă cu un nivel scăzut de teamă.³

Teama de criminalitate este un concept îndelung studiat de către cercetători începând cu a doua jumătate a anilor 1960 până în prezent. O dată cu creșterea interesului academic și a publicului general pentru subiecte precum percepția subiectivă asupra criminalității și impactul său asupra sentimentului de siguranță, inclusiv munca de poliție a câștigat noi valențe din domenii precum criminologia, sociologia sau psihologia. Astfel, includerea așteptărilor populației pe agenda instituțiilor de aplicare a legii, în special poliția, a marcat un moment de cotitură în istoria acestor instituții.⁴

Există mai multe abordări teoretice ale constructului „teama de criminalitate”: teorii la nivel individual (perspectiva vulnerabilității – vulnerabilitate socială sau fizică în fața criminalității), teorii la nivel contextual (teza dezordinii, teza integrării sociale), dar și o abordare mult mai recentă (perspectiva multinivel, care combină vulnerabilitatea individuală, dezordinea contextuală și absența integrării sociale).⁵

Începând cu definițiile simple, dezvoltate la începutul anilor 1970, în care teama de criminalitate era văzută drept un răspuns emoțional negativ în fața

¹ Coteanu, Ion (coord.), 2010, *Micul dicționar academic*, ediția a II-a, Academia Română, Institutul de Lingvistică, București, Editura Univers Enciclopedic.

² Mladek, Klaus (ed.), (2007) *Police Forces: A Cultural History of an Institution*, Palgrave MacMillan, DOI: 10.1057/9780230607477.

³ Scheider, M.C., Rowell, T., & Bezdikian, V (2003) *The impact of citizen perceptions of community policing on fear of crime: findings from twelve cities*, în *Police Quarterly* (6) 4, pp. 363-386, <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1098611102250697>.

⁴ Mladek, Klaus (ed.), (2007) *Police Forces: A Cultural History of an Institution*, Palgrave MacMillan, DOI: 10.1057/9780230607477.

⁵ Henson, Billy & Reys, Bradford (2015) *The Only Thing We Have to Fear Is Fear Itself...and Crime: The Current State of the Fear of Crime Literature and Where It Should Go Next*, în *Sociology Compass* 9/2 (2015), pp. 91-103; Hale, C., (1996) *Fear of crime: A review of the literature*, în *International Review of Victimology*, 4, pp. 79-150.

amenințării criminale¹, conceptul a evoluat, cercetările mai recente arătând că teama de criminalitate este un construct multidimensional, care se referă la interacțiunea dintre emoții, procese cognitive, criminalitate și mediu².

Deși, până în prezent, nu s-a ajuns la un consens asupra modului de a defini teama de criminalitate, cele mai multe definiții au următoarele elemente în comun: este un răspuns emoțional negativ, care apare în fața unui pericol real sau a unei eventualități de a se produce un incident infracțional³.

Benson, în studiul său despre satisfacția cetățenilor față de serviciile de poliție, nota că „pentru cetățeanul obișnuit, polițiștii sunt cei mai vizibili și mai intruzivi agenți ai autorității și puterii guvernamentale. Ceea ce cred oamenii despre poliție și despre munca acesteia este extrem de important, întrucât poate servi foarte bine ca indicator social semnificativ al sănătății politice a unei societăți per ansamblu”⁴.

De asemenea, alte studii arată că, mai ales în societățile democratice, problemele legate de încredere sunt importante, întrucât „acțiunile poliției trebuie să fie legitimate de cetățeni”⁵.

Trebuie să adăugăm aici faptul că, așa cum reiese atât din sondajele de opinie realizate la nivel european, cât și din studiile care s-au preocupat de acest subiect începând cu anii 1990, nivelul încrederii în poliție, precum și al satisfacției față de munca depusă de poliție este, în mod constant, mai redus în statele din fostul bloc comunist decât în statele vest-europene⁶.

¹ Ferraro, K. & LaGrange, R. (1987) *The measurement of fear of crime*, în *Sociological Inquiry* (57), pp. 70-101.

² Jackson, Jonathan (2005) *Validating New Measures of the Fear of Crime*, în *International Journal of Social Research Methodology*, Vol. 8, No. 4, October 2005, pp. 297-31, DOI: 10.1080/13645570500299165.

³ Henson, Billy & Reys, Bradford (2015) *The Only Thing We Have to Fear Is Fear Itself...and Crime: The Current State of the Fear of Crime Literature and Where It Should Go Next*, în *Sociology Compass* 9/2 (2015), pp. 91-103.

⁴ Benson, Paul R. (1981) *Political alienation and public satisfaction with police services*, în *Pacific Sociological Review* 24(1), 45-64, <https://doi.org/10.2307%2F1388792>.

⁵ Kaariainen, Juha Tapio (2007) *Trust in the Police in 16 European Countries: A Multilevel Analysis*, în *European Journal of Criminology* 4(4), 409-435, <https://doi.org/10.1177%2F1477370807080720>.

⁶ Kantar (2019) *Standard Eurobarometer 91. Public opinion in the European Union*, Brussels: European Commission; TNS opinion & political, 2017, *Special Eurobarometer 464b Europeans' attitudes towards security*, Brussels: European Commission, <https://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/index.cfm/Survey/getSurveyDetail/instruments/SPECIAL/yearFrom/2017/yearTo/2018/surveyKy/1569>; Andreescu,

Viviana, Keeling, Deborah (2010) *Romanians' Trust in the Police* în *International Affairs and Justice in the Process of European Integration and Globalization (Conference Proceedings - A.I. Cuza Police Academy, Bucharest, Romania, May 13-14, 2010)*, Bucharest, Editura Universul Juridic (ISSN 2066-995X), pp. 993-1003,

Andreescu și Keeling¹ notează că, în România, nivelul de încredere în poliție este mai mic decât în majoritatea statelor Uniunii Europene, doar Bulgaria înregistrând un nivel de încredere mai redus. Cu toate acestea, autorii arată că românii au mai multă încredere în poliție decât au în sistemul legal al țării, în principalele partide politice, în parlament sau în guvern. Aceste concluzii sunt confirmate și de către cercetările realizate de către Inspectoratul General al Poliției Române în colaborare cu Institutul Național de Statistică (Ancheta Siguranței Publice 2015, 2016 și 2017). Acest studiu sugerează că, în România, nivelul relativ ridicat de neîncredere față de poliție este de fapt o reflexie a nivelului ridicat de neîncredere pe care populația îl are în instituțiile majore ale statului, precum și în guvern.

Primele sondaje de opinie apărute după declararea stării de urgență pe teritoriul României ca urmare a pandemiei de COVID-19² arătau că nivelul de încredere a populației în poliție a crescut în mod semnificativ, comparativ cu perioadele anterioare. Astfel, INSCOP arăta că 72,1% din populația României avea încredere în poliție (martie, 2020), comparativ cu 43,2% în martie 2019. Această creștere este una neobișnuită pentru o instituție a statului care a cunoscut o depreciere constantă a imaginii în ultimii ani, situație evidențiată de către rezultatele sondajelor de opinie anterioare anului 2020. Astfel, în ultimii ani, nivelul încrederii scăzuse în mod considerabil: dacă luăm ca referință anul 2015, în luna septembrie poliția avea un capital de încredere de 51,7%, ajungând până la 41,2% în ianuarie 2019 (am ales sondajele INSCOP Research pentru a putea asigura comparabilitatea rezultatelor, întrucât acestea au fost disponibile pentru o perioadă mai lungă de timp).

Creșterea recentă a nivelului de încredere în Poliție a fost explicată de unii specialiști prin faptul că „într-o situație de criză, de nesiguranță și incertitudine și pe fondul declarării stării de urgență [...] populația are nevoie de repere de stabilitate și funcționalitate ale statului. Din acest motiv, oamenii investesc cu

https://www.academia.edu/1852087/Romanians_Trust_in_the_Police; Kaariainen, Juha Tapio – *op.cit.*; Zvekic, Ugljesa (1996) *The international crime (victim) survey: Issues of comparative advantages and disadvantages*, în *International Criminal Justice Review* 6(1), 1-21, <https://doi.org/10.1177%2F105756779600600101>.

¹ Andreescu, Viviana, Keeling, Deborah (2010) – *op.cit.*

² Institutul Român pentru Evaluare și Strategie (IRES) (2020) *România în pandemie. Partea I – Stat și autoritate. Încrederea în personalități și instituții. Evaluarea măsurilor autorităților*, București, <https://ires.ro/articol/386/romania-in-pandemie-partea-i>; INSCOP Research, 2020, *Percepția populației asupra epidemiei COVID - 19 în România*, București, <https://www.inscop.ro/wp-content/uploads/2020/03/23.03.20-Raport-INS-COP-epidemia-COVID-19-Part-3.pdf>.

încredere autoritățile publice cele mai relevante, în proporții mai mari decât o fac în mod obișnuit”¹.

Deși nu sunt disponibile încă datele referitoare la încrederea populației după terminarea stărilor repetate de urgență și de alertă de pe teritoriul țării noastre, unele sondaje realizate la finalul anului 2020 arată că încrederea cetățenilor a revenit la cotele dinaintea acestei perioade, mai ales având în vedere faptul că poliția a fost principalul responsabil pentru aplicarea măsurilor de „distanțare socială”, ceea ce a condus la multe nemulțumiri în rândul populației și a contribuit la o erodare atât a încrederii, cât și a autorității acesteia. Astfel, sondajul ARGUMENT, instituit de sondare al DCMedia Group, arată că încrederea în poliție era de 41% (noiembrie 2020), cifră confirmată și de alt sondaj, realizat de către Centrul de Cercetări Sociologice LARICS, în parteneriat cu Secretariatul de Stat pentru Culte și Institutul de Științe Politice și Relații Internaționale al Academiei Române (41,1%, decembrie 2020).

La această situație au contribuit, pe lângă neliniștile populației provocate de riscul îmbolnăvirii sau sentimentele de frustrare cauzate de îndelungata izolare, alte două elemente esențiale: permanenta stare de incertitudine datorată inconsistențelor sau neclarităților care au guvernat cadrul legislativ care a reglementat, în toată această perioadă, măsurile de prevenire a răspândirii virusului SARS-COV-2, pe de o parte, și fenomenul de „fake news” pe de altă parte.

Dacă în prima perioadă a stării de urgență, în spațiul public se conturase o atitudine predominant pozitivă cu privire la poliție și polițiști, făcând parte din „prima linie” de apărare a societății împotriva noului coronavirus, această atitudine favorabilă s-a diminuat, lăsând locul nemulțumirilor referitoare la modul în care a fost gestionată situația de criză de către autorități.

Perioada incipientă a pandemiei a marcat, pe fondul faptului că o parte semnificativă a populației considera pandemia ca fiind un pericol real, o creștere a încrederii în poliție, dar și în celelalte autorități, iar persoanele care nu respectau măsurile de siguranță erau considerate ca responsabile de amplificarea riscului de îmbolnăvire cu noul coronavirus. Astfel, acțiunea forțelor de ordine de a sancționa aceste fapte era frecvent salutăată și încurajată.

De asemenea, au fost frecvente articolele sau postările care promovau latura umană a lucrătorilor de poliție, precum ajutorarea persoanelor în vârstă sau

¹ Ștefureac, Remus, director INSCOP Research, (2020) https://adevarul.ro/news/politica/sondaj-in-institutii-romanii-cea-mai-mare-incredere-razboiul-coronavirusului-1_5e778aed5163ec42711b6e61/index.html.

a copiilor, salvarea animalelor, a persoanelor aflate în pericol, acordarea de sprijin cadrelor medicale, donare de plasmă pentru anticorpi COVID etc.

În schimb, o dată cu pauzele sau chiar erorile de comunicare la nivel oficial, într-un climat emoțional tensionat, dominat de frustrare, teamă și incertitudine, mai ales datorat măsurilor de „distanțare socială”, dar și neclarităților din nenumăratele ordonanțe militare ori alte acte normative care s-au succedat cu repeziciune, acest val de încredere s-a diminuat puternic.

În acest context, în care autoritățile au început să pară neputincioase, sau, în anumite situații chiar rău-voitoare la adresa propriilor cetățeni (de exemplu măsurile pentru închiderea școlilor, măsurile luate în perioada alegerilor etc.), și-a făcut simțită prezența, chiar mai pregnant decât în alte state, fenomenul de „fake news”, în această categorie intrând nu numai știrile false, dar și cele cu conținut distorsionat.

Deși a fost dezbătută pe larg problema influențării de către mass media a opiniei publice despre poliție, unele studii arată că expunerea sumară la ceea ce prezintă media despre poliție are o mică influență asupra opiniei publice și, mai degrabă, atitudinile asupra poliției sunt corelate cu rutina, selecția intenționată a ceea ce o persoană „consumă” din media, precum și cu factori demografici, experiențiali și ideologici ai audienței.¹

Narațiunile cele mai prezente, atât în media tradițională, cât și în mediul online, au vizat teme precum originea virusului; leacuri sau tratamente, chiar vaccinuri care ne sunt inaccesibile ori refuzate; vaccinarea ca urmare a unei conspirații mondiale care urmărește subjugarea populației; veridicitatea existenței virusului; exploatarea ilegală a pădurilor în perioada stării de urgență, cu complicitatea autorităților; intenția autorităților de a menține un grad ridicat de panică în rândul populației, exagerând cifrele mortalității; întoarcerea în țară a românilor plecați în străinătate – pe de o parte cei „purtători de virus”, pe de altă parte cei „purtători de infracționalitate”, modul de aplicare de către forțele de ordine (în special poliția) a măsurilor de izolare, carantinare, amenzi; pierderea controlului forțelor de ordine în cazul anumitor conflicte de amploare; creșterea numărului infracțiunilor (de exemplu a tâlhăriilor); abuzul în aplicarea măsurilor și utilizarea excesivă a forței de către polițiști; aplicarea măsurilor de restricție în mod discreționar (exemplu cazul Aeroportului din Cluj cu persoanele care plecau la muncă

¹ Wozniak, Kevin H., Drakulich, Kevin M., Calfano, Brian R. (2020) *Do photos of police-civilian interactions influence public opinion about the police? A multimethod test of media effects*, în *Journal of Experimental Criminology*, <https://link.springer.com/article/10.1007/s11292-020-09415-0>.

sezonieră în Germania sau neintervenția forțelor de ordine în cazul unor proteste de contestare a măsurilor).

În plus, mass media a promovat o imagine negativă a poliției și polițistului, aducând în discuție zile întregi evenimente defavorabile (exemplu: poliția și clanurile interlope, modul de aplicare a amenzilor în perioada stării de urgență, legalitatea măsurilor aplicate în prima perioadă a stării de alertă, cazul luării de ostatici de la Onești etc.).

În acest context, în care s-a produs deja erodarea încrederii și a imaginii pozitive de care a beneficiat poliția la începutul pandemiei, ce poate face poliția pentru a reduce totuși teama populației de criminalitate și pentru a-i spori acesteia sentimentul de siguranță?

Literatura de specialitate sugerează că există câteva strategii, care au evoluat de-a lungul timpului și, deși unele dintre acestea și-au dovedit limitele, sunt văzute în prezent ca fiind complementare.¹

Prima dintre acestea este abordarea tradițională, în care reducerea numărului infracțiunilor are drept consecință reducerea temii de criminalitate. Această perspectivă, care are la bază combaterea infracțiunilor, a fost înlocuită de modelul profesional, în care se considera că succesul în reducerea fricii de criminalitate este garantat de către niște polițiști bine pregătiți, care sunt sprijiniți de tehnologie (de exemplu autovehicule, stații de emisie-recepție etc.), vizibili, care răspund rapid solicitărilor și care rezolvă cazurile.

Complementar acestei abordări, a apărut perspectiva prevenirii criminalității, conform căreia reducerea temii de criminalitate va fi rezultatul îngreunării victimizării și a reducerii elementelor contextuale care pot favoriza criminalitatea (precum iluminatul public sporit sau eliminarea unor zone cu clădiri abandonate).

„Community policing” (poliția de proximitate în țara noastră) a schimbat perspectiva, astfel încât se consideră că informarea cetățenilor, creșterea încrederii populației prin contactul direct dintre polițiști și cetățeni, prin întărirea comunităților va avea drept efect reducerea fricii de criminalitate.

Această perspectivă este completată de perspectiva „geamurilor sparte”², în care se consideră că reducerea incivilităților și a dezordinii va avea ca efect reducerea fricii de a deveni victime ale infracțiunilor în rândul cetățenilor.

¹ Cordner, Gary (2010) *Reducing Fear of Crime. Strategies for Police*, U.S. Department of Justice.

² Wilson, James Q., Kelling, George L. (1982) *Broken Windows. The police and neighborhood safety*, în *The Atlantic Monthly* (March 1982), <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1982/03/broken-windows/304465/>.

Ultima strategie de acest tip, în ordine cronologică, este orientarea pe problemă. Astfel, un complex de factori, împrumutați din toate celelalte abordări anterioare (precum profesionalizarea lucrătorilor de poliție, sprijinul acordat de tehnologie, întărirea comunității, îngreunarea victimizării, reducerea dezordinii), sunt puși împreună, însă toate aceste elemente trebuie să fie concentrate pe rezolvarea unor probleme specifice. Conform acestei abordări, pentru a reduce teama de criminalitate, trebuie să te centrezi pe reducerea temii de criminalitate.

3. Concluzii

Așa cum am arătat pe parcursul lucrării, teama de criminalitate se află în relație cu multe alte constructe, precum încrederea în poliție, mulțumirea față de activitatea acesteia, dar și sentimentul de siguranță.

Deși pandemia cauzată de noul coronavirus a generat un context social aparte, ducând la măsuri fără precedent, iar forțele de poliție au fost principalul actor care a pus în aplicare măsurile restrictive asupra populației, această etapă odată depășită, va lăsa din nou locul primordial pe agenda instituției poliției pentru activitățile sale curente, printre care și reducerea temii de criminalitate. Astfel, Poliția Română trebuie să găsească și să aplice cea mai bună strategie pentru creșterea sentimentului de siguranță al cetățenilor și pentru a diminua frica de criminalitate.

4. Bibliografie

Andreescu, Viviana, Keeling, Deborah (2010). Romanians' Trust in the Police. International Affairs and Justice in the Process of European Integration and Globalization. *Conference Proceedings - A.I. Cuza Police Academy, Bucharest, Romania, May 13-14, 2010*, Bucharest: Editura Universul Juridic (ISSN 2066-995X), pp. 993-1003, https://www.academia.edu/1852087/Romanians_Trust_in_the_Police.

Benson, Paul R. (1981). *Political alienation and public satisfaction with police services*. *Pacific Sociological Review* 24(1), 45-64, <https://doi.org/10.2307%2F1388792>.

Cordner, Gary (2010). *Reducing Fear of Crime. Strategies for Police*. U.S. Department of Justice.

Coteanu, Ion (coord.) (2010) *Micul dicționar academic*, ediția a II-a, Academia Română, Institutul de Lingvistică/ The small academic dictionary, 2nd edition, Romanian Academy, Institute of Linguistics. Bucharest: Univers Enciclopedic.

https://www.dcnews.ro/sondaj-argument-increderea-in-politie_785162.html.

Ferraro, K. & LaGrange, R. (1987). The measurement of fear of crime. *Sociological Inquiry* (57), pp. 70-101.

Hale, C., (1996) Fear of crime: A review of the literature. *International Review of Victimology*, 4, pp. 79-150.

Henson, Billy & Reyns, Bradford (2015). The Only Thing We Have to Fear Is Fear Itself...and Crime: The Current State of the Fear of Crime Literature and Where It Should Go Next. *Sociology Compass* 9/2 (2015), pp. 91-103.

INSCOP Research (2020). *Percepția populației asupra epidemiei COVID – 19 în România/ The population's perception of the COVID-19 epidemic in Romania*, Bucharest. <https://www.inscop.ro/wp-content/uploads/2020/03/23.03.20-Raport-INSCOP-epidemia-COVID-19-Part-3.pdf>.

INSCOP Research (2019). *Topul încrederii în instituții interne și internaționale/The population's perception of the COVID-19 epidemic in Romania*. Bucharest, <https://www.inscop.ro/22-martie-2019-topul-increderii-in-institutii-interne-si-internationale/>.

INSCOP Research (2015). *Încrederea în instituții/Trust in institutions*, Bucharest, <https://www.inscop.ro/septembrie-2015-increderea-in-institutii/>.

Inspectoratul General al Poliției Române și Institutul Național de Statistică, (2018) 2017 *Public Safety Survey*, Bucharest, https://politiaromana.ro/files/pages_files/ancheta_sigurantei_publice_2017.pdf.

Institutul Român pentru Evaluare și Strategie (IRES) (2020) *România în pandemie. Partea I – Stat și autoritate. Încrederea în personalități și instituții. Evaluarea măsurilor autorităților/Romania in pandemic. Part I – State and Authority. Trust in personalities and institutions. Evaluation of the authorities' measures*, Bucharest <https://ires.ro/articol/386/romania-in-pandemie-partea-i>.

Jackson, Jonathan (2005). Validating New Measures of the Fear of Crime. *International Journal of Social Research Methodology*, Vol. 8, No. 4, October 2005, pp. 297-31, DOI: 10.1080/13645570500299165.

Kaariainen, Juha Tapio (2007). Trust in the Police in 16 European Countries: A Multilevel Analysis. *European Journal of Criminology* 4(4), 409-435, <https://doi.org/10.1177%2F1477370807080720>.

Kantar (2019). *Standard Eurobarometer 91. Public opinion in the European Union*. Brussels: European Commission.

Legea nr. 218 din 23 aprilie 2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române republicată, în Monitorul Oficial al României Nr. 307 din 24 aprilie 2014/ Law no. 218 of April 23, 2002 regarding the organization and functioning of the Romanian Police, republished in the Official Monitor of Romania No. 307 of April 24, 2014, Bucharest <https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/157719>.

<https://www.mediafax.ro/editorialistii/comentariu-marius-oprea-in-vremuri-de-pandemie-a-crescut-increderea-oamenilor-in-biserica-si-neincrederea-lor-in-circul-politic-al-usr-plus-19988536>.

Meško, Gorazd, Fallshore Marte, Rep, Mojca and Huisman, Aletha (2007). Police Efforts in the Reduction of Fear of Crime in Local Communities – Big Expectations and Questionable Effects. *Sociologija. Mintis ir veiksmas/ Sociology. Thought and action* 2007/2(20), ISSN 1392-3358, <https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=200130>.

Mladek, Klaus (ed.) (2007). *Police Forces: A Cultural History of an Institution*. Palgrave MacMillan, DOI: 10.1057/9780230607477.

Scheider, M.C., Rowell, T., & Bezdikian, V. (2003) The impact of citizen perceptions of community policing on fear of crime: findings from twelve cities. *Police Quarterly* (6) 4, pp. 363-386, <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1098611102250697>.

Ștefureac, Remus, director INSCOP Research, https://adevarul.ro/news/politica/sondaj-In-institutii-romanii-cea-mai-mare-incredere-razboiul-coronavirusului-1_5e778aed5163ec42711b6e61/index.html.

TNS opinion & political (2017). *Special Eurobarometer 464b Europeans' attitudes towards security*, Brussels: European Commission, <https://ec.europa.eu/commfrontoffice/publicopinion/index.cfm/Survey/getSurveyDetail/instruments/SPECIAL/yearFrom/2017/yearTo/2018/surveyKy/1569>.

Wilson, James Q., Kelling, George L. (1982) Broken Windows. The police and neighborhood safety. *The Atlantic Monthly* (March 1982), <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/1982/03/broken-windows/304465/>.

Wozniak, Kevin H., Drakulich, Kevin M., Calfano, Brian R. (2020) Do photos of police-civilian interactions influence public opinion about the police? A multimethod test of media effects. *Journal of Experimental Criminology*, <https://link.springer.com/article/10.1007/s11292-020-09415-0>, <https://doi.org/10.1007/s11292-020-09415-0>.

Zvekić, Ugljesa (1996). The international crime (victim) survey: Issues of comparative advantages and disadvantages. *International Criminal Justice Review* 6(1), 1-21, <https://doi.org/10.1177%2F105756779600600101>.

